730

#11, 27 травня
2014 року

Хто бідний студент,
той нас не читав!

vk.com/read730

Шаблонні казки сучасності

FEMINA НЕ Є MASCULINE

Найгірше, що можна зробити з благородством, – скомпрометувати його. Таке зробили нацисти зі свастикою, проросійські сепаратисти з георгіївською стрічкою та… радикальні феміністки з жіночим рухом. Нині в уяві переважної більшості людей емансипована жінка постає як злісна мужланка, що ненавидить чоловіків і не доглядає за собою. Борони Боже запропонувати їй якусь допомогу, притримати перед нею двері, подати руку при виході з транспорту тощо. І взагалі в ній немає ні краплі жіночності. Не сперечатимусь, такі постаті є, але їх в тисячі разів менше, ніж феміністок загалом. Та й не завжди «пацанки» згодні з ідеями жіночого руху, до речі. Однак стереотип вже існує, і саме через нього поняття «фемінізм» викликає у чоловіків (та й іноді у жінок) різноманітні і далеко не завжди приємні емоції: від насмішки аж до огиди. Як це дратує, ви б знали. Саме тому я пишу цей матеріал.

ДОСИТЬ ВЖЕ ЦІЄЇ МАЯЧНІ

Фемінізм – не мізандрія (!!!), незважаючи на те, що причини виникнення обох явищ дуже схожі. Якщо ми говоримо про сучасність (а ми говоримо про сучасність), то жінка може бути феміністкою і любити чоловіків. Одне іншому не заважає! Жінку можуть дратувати особи з якимись рисами характеру, але якщо вона ненавидить всю чоловічу стать – це патологія. Не слід їх засуджувати, бо, як правило, чоловіконенависництво стає наслідком тяжкого дитинства дівчинки, зґвалтування, знущань чоловіків над нею і т.п. Жодна ненависть не виникає просто так і, повірте, таким жінкам важко жити з цим почуттям у серці, хоч би як вони не доводили протилежного.

ВИСНОВОК: нормальна здорова жінка-феміністка любить людською любов'ю увесь чоловічий рід.

ЗРОЗУМІЙТЕ НАРЕШТІ

Так, феміністки іноді вдягають чоловічий одяг. Так, іноді вони поводяться нежіночно. Але, люди добрі, не всі ж такі. Якщо подумати, то навмисне копіювання чоловіків, що носить характер протесту (саме протесту, а не внутрішньої потреби), навпаки гальмує жіночий рух. Рівність не означає ідентичність. Уподібнюючись чоловікам, жінка заперечує в собі усе жіноче і підкреслює лише чоловіче. Таким чином, вона визнає те, що чоловік вищий, кращий, досконаліший. Хіба розумна феміністка знущатиметься так над собою?

ВИСНОВОК: феміністка ніколи не стане «пацанкою», якщо вона не відчуває себе нею. А подібне відчуття не матиме характеру протесту, тому що боротися з чоловіком і одночасно намагатися бути схожою на нього – це безглуздя.

women's rights violation

СИЛА – НЕ АРГУМЕНТ

Фізично жінка слабша за чоловіка, і ніякі гасла, принципи і лозунги цього не змінять (тільки еволюція, якщо треба). Однак деякі феміністки заперечують свою слабкість, а чоловіки на цьому грають: «Ну ти ж хотіла рівність, отримуй!». Любі чоловіки, ви дуже цікаві та хитрі, бо даєте змогу зрівнятись із вами тільки в вигідних для вас ситуаціях. Якщо жінка чогось не може через свої фізіологічні особливості, це не означає, що вона не заслуговує того, чого заслуговуєте ви. Рівні можливості та перспективи – це одне, але змушувати жінку щось робити, бо «за що боролася, на те і напоролася», - це вже, вибачте, нова та більш сучасна форма пригнічення.

ВИСНОВОК: ніхто не обирає, яким йому народитись. Приниження жінки через її фізіологічні особливості – вчинок, не гідний чоловіка. Феміністка бореться не за свою ідентичність із чоловічою статтю, а за повагу до себе як жінки.

Мене спитають: «І чого ж ви хочете, а? Права рівні отримали, можливості рівні отримали, що не так?» Не так в голові. Свідомість людей ще набита патріархальними цінностями. І вийшло так, що жінка тягне на собі подвійну роботу: в офісі та вдома. Всі ми люди, всі їмо, всі смітимо, але чомусь розгрібати це все повинен один. Скажете, що це жіноча справа? Ніii… це НАВ'ЯЗАНА їй справа. Проблема у ставленні до жінки. У ролях, які вона нібито повинна виконувати.

Всього не скажеш, та чи треба? Усі добре розуміють принципи фемінізму, однак не всім вони вигідні. Таким людям простіше зануритися у стереотипи, використовуючи їх як аргумент проти емансипації жінки. І все було б добре, якби не виглядало так тупо. Отож бажаю вам, любі читачі, не припускатися цих помилок. Ви вищі за це.

Лана Лісовик

Завжди молоді

Ми думаємо, що неідеальне життя зараз не важливе. Ось мине місяць, рік, станеться щось чарівне, і бах – ми вже п'ємо смузі на Мальдівах, обіймаючи коханого (у) хлопця\дівчину на білому (хоча чорний теж підійде) Рендж Ровері. Наша фігура гідна всесвітніх конкурсів краси; працюємо ми, звісно, у найкращій компанії. Можливо, власній. І все б добре, але вже підлітає особистий літак, який доставить нас додому… До комп'ютера, брудної кімнати та макаронів із сосисками.

Бо нічого не станеться. Раніше я думала, що знайду роботу своєї мрії, і офіс із 8 до 6 – не для мене. Але ні. Заробити гроші першокурснику можна переважно на роботі промоутером (довго й нуд-но), офіціантом (аналогічно, та ще й недоступно для студента другої зміни) чи фрілансером в Інтернеті (спробуй влаштуйся й зароби небагато).

Але навіщо думати, що треба чекати закінчення школи, повноліття, випуску з університету, початку життя окремо від батьків та мільйонного виграшу в джекпоті? Бо числа – 16, 17, 18, 19 років – спливають, і ніколи вже не повернуться. «Криза середнього віку – тривалий емоційний стан (депресія) пов'язаний з переоцінкою свого досвіду в середньому віці, коли багато з можливостей, про які людина мріяла в дитинстві чи юності, вже невідворотно втрачені (або здаються такими), а початок власної старості оцінюється як подія з цілком реальним терміном (а не «колись у майбутньому)». Як же невесело прокинутися в 35-45 років і зрозуміти, що все втрачене.

Але добре. Харлан Сандерс створив KFC у 65. Ян Кум заснував WhatsApp у 35. "Кока-кола" побачила світ, коли Джону Пембертону стукнуло 55. Однак все одно. Починаймо зараз. У нас є шанси пити смузі на Мальдівах. Тільки треба буде добряче попрацювати. У всіх є провали, падіння та невдачі. Кожен плаче, розчаровується, ображається, помиляється. Це загартовує. У нас є шанси. Бо інакше для чого життя?

Які ваші 5 найбільших досягнень у житті?

- ☐ _____
- ☐ _____
- ☐ _____
- ☐ _____
- ☐ _____

Вони є в кожного. Навіть якщо здаються мізерними, так буває в багатьох. Навіть якщо важко їх згадати – таке теж часто зустрічається. Це шанс зробити більше. Прямо зараз.

Які 5 цілей, які ви ставите собі сьогодні? І обіцяєте виконати. Ні? Сосиски з макаронами чекають.

Хочу розповісти дві історії відомих та не відомих вам людей. Це не просто уривки з біографій. А гідні наслідування життє\ві шляхи, що нагадують: треба йти вперед будь-що..

Коли тобі важко дихати, значить ти дуже високо,
Коли тобі тісно, на площі нас більше, ніж було до того.
Хіба хтось сказав тобі, що буде легко?
Та хіба ти можеш жити без мети?
Океан Ельзи.

Olga Korbut

Ви не знаєте її імені? А це 4-кратная олімпійська чемпіонка, 3-кратна чемпіонка світу, абсолютна чемпіонка СРСР 1975 року. Навіть якщо недочитаєте цей матеріал, загугліть «Петля Корбут» та подивіться відео на Ютубі. Це заборонений нині елемент. Фантастика. Але повернімося раніше.

На відборі до місцевої ДЮСШ їй спочатку відмовили: занадто товстенька. Але дівчина таки почала займатися. Через рік перейшла до тренера Ренальда Книша. Який, як вона зізналася потім, домагався її. Хто знає, чи це правда.

Двічі: на чемпіонаті республіки та Спартакіаді 1971 року – Оля програвала. І лише через 4 роки змогла здобути перемогу.

На Олімпіаді в Мюнхені в перші два дні Оля завоювала симпатії світової публіки. Однак під час вправ на брусах вона не змогла виконати простий елемент та провалила виступ. Дівчина розридалася, а затихла публіка була шокована. Потім її спіткав провал в багатоборстві. Але наступного дня Корбут утвердила себе як зірку світового масштабу, отримавши золото за вільні вправи, командну першість та на колоді, а також срібло на брусах.

Найбільш підготовленою Корбут себе почувала на Чемпіонаті світу 1974 року. Проте в багатоборстві судді назвали кращою не її. Але Оля таки завоювала своє золото за ризикований стрибок "360 плюс 360".

За весь цей час гімнастка перенесла 23 переломи й 4 струси мозку. На Олімпіаді 1976 року в Монреалі всі очікували від неї фурору. Однак нагадали про себе травми. Програму гімнастки значно спростили, так що вона отримала лише срібло на колоді. Та незабаром пішла з великого спорту.

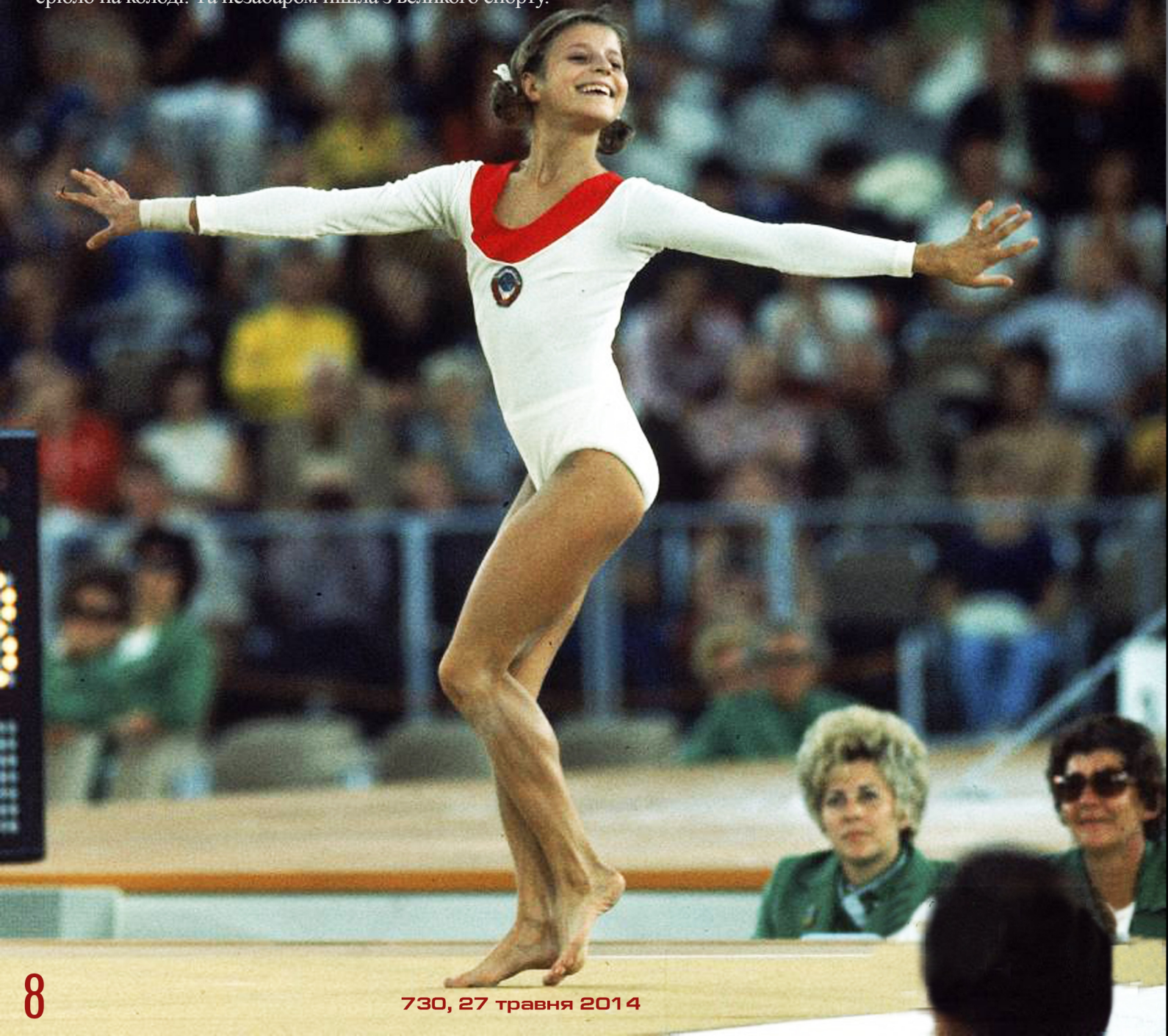

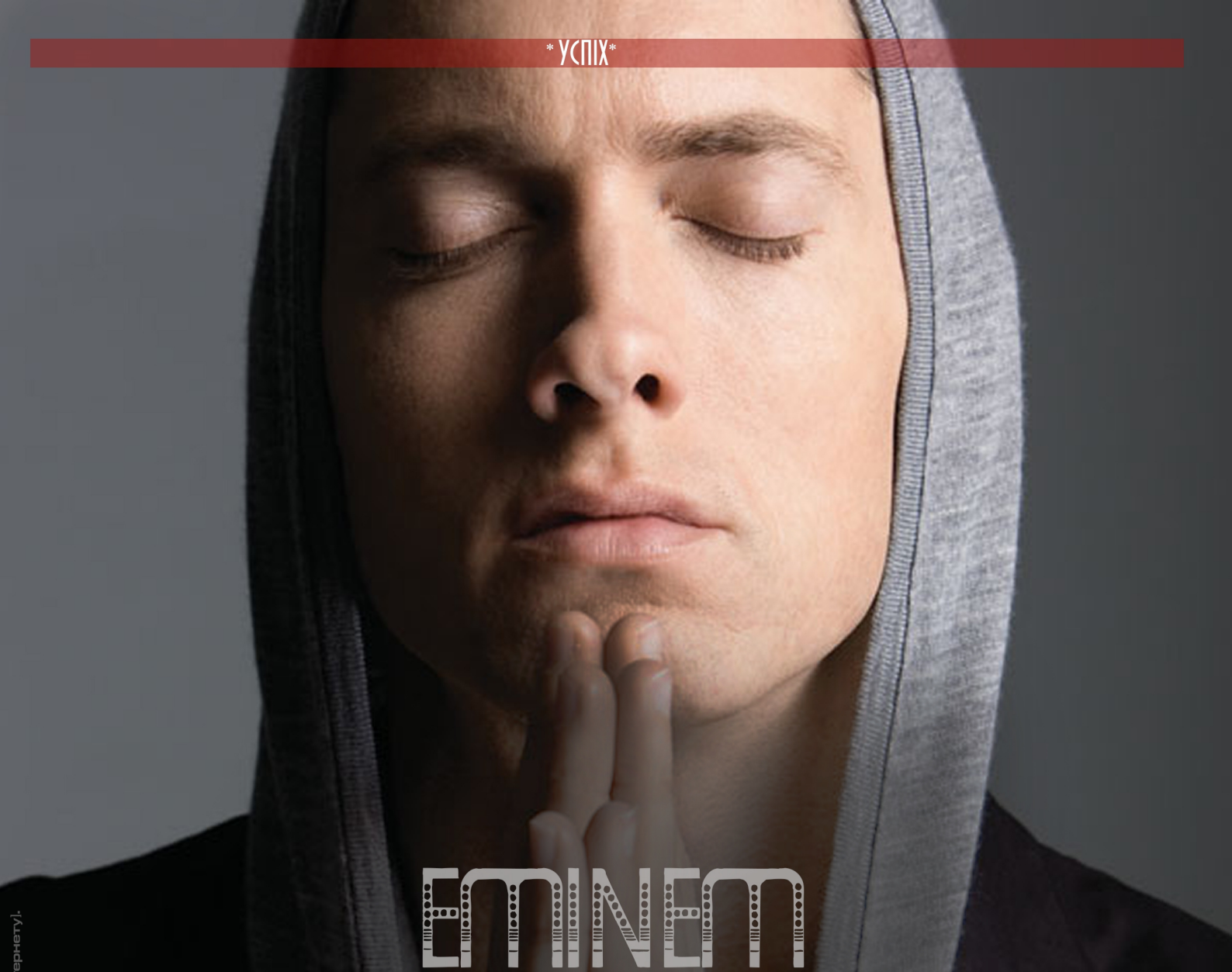

EMINEM

Коли Емінему не виповнилося й року, його батько покинув сім'ю.
З 5 років живе в трейлері й постійно переїжджає з мамою з міста в місто. Змінює більше 10 шкіл.
Коли навчався в 4 класі, його побили так, що треба було 12 лікарів, аби привести Емінема до свідомості.
У 14 років потрапляє до лікарні від удару по голові. 5 днів лежить в реанімації.
У 16 років його вигнали зі школи й мати змусила піти працювати. Мріяв читати реп, але ніхто не звертав на нього уваги.
Коли йому було 19 років, його кращий друг і в той же час дядько застрелився з дробовика.
У 24 випускає альбом, який виявляється провальним. Емінема звинувачують у плагіаті. Ніхто не вважає, що білий може стати успішним репером. Нема грошей на життя. Одяг купують друзі.
У 26 років виселяють з будинку, і він вирушає на реп-олімпіаду. Посідає на ній 2 місце й залишається без грошового призу.
У 27 років знаходиться на самому дні життя, потрапляє в депресію, підсідає на наркотики.
У тому ж році випускає альбом, який помічає знаменитий продюсер Dr.Dre. Альбом стає тричі платиновим.
Білий репер отримує всесвітню славу, випускаючи ще багато платинових альбомів. Потім стає найбільш продаваним реп-виконавцем у світі.

Легко? Пощастило?

Ніна Коробко

(Примітка. Для написання історії життя Емінема використані матеріали з Інтернету).

Коні та «м'які методи»

взаєморозуміння, повага, довіра

«Якщо кінь щось не робить, отже його не навчили, якщо він щось робить погано – його погано навчили. Кінь завжди має рацію»
Шевальє Де Нестьєр

Про що ви думаєте, коли чуєте слово «кінь»? Впевнена, що асоціативний ряд включає миле поні в парку, кінний спорт, іподром та мультфільм «Спірит». Але я додам ще повагу та довіру. Не вірите? Тоді ви просто не знаєте про «м'які методи» роботи з конями.

Кінний спорт: ефектно, але шкідливо

Численні дослідження показують що кінний спорт шкідливий. Взяти наприклад конкур (подолання перешкод). Для коней не властиво так багато стрибати. В природі він скоріше обійде перепону, ніж перестрибне її. До того ж, «залізо» у роті коня (трензель, мундштук, пелям – спеціальне «залізо», що вставляється до рота коня для контролю над ним, завдаючи при цьому болю) негативно діє на здоров'я тварини. Наприклад, викликає виразки та гастрити, тому що трензель знаходиться у роті, виділяється шлунковий сік, а корм до шлунка не потрапляє. Також на слизовій оболонці не може утворитися мозолів, тому біль постійно гострий. Якщо вдатись до історичної довідки, то перше залізо було не в роті, а в ніс вставляли кільце. Але була одна незручність: воно вростало, переставало завдавати болю і його треба було знову витягувати і вбивати. Сама конструкція «заліза» не змінювалась з другого тисячоліття до н.е. Як винайшли перші трензеля, такою їхня конструкцією залишилась і зараз. Хіба що прибрали шипи.

М'які методи»: історія та ідеологія

Існує безліч напрямів «м'яких методів», але проблема в тому, що немає чіткого визначення самого терміна. У словнику цього слова не зустрінеш, тому кожен розуміє під цим терміном все, що хоче. Іноді думають, що м'які методи це те ж саме, що й Natural Horsemanship – течія, що зародилась в Америці засновником якої є Пад Пареллі. Головна умова – це зробити тварину повністю безпечною. Але таким чином виходить, що кінь вже не є конем. Тому що він перетворюється на цілком спокійне створіння, яке нікому не приносить шкоди, при цьому насправді кінь є вкрай енергійною, бурхливою твариною. Використовується принцип домінування, а не рівноправності. Батько «м'яких методів» – Монті Робертс. Використовував принцип «join up»: заводив дикого коня до круглого манежу (так званої «бочки») і за 20 хвилин результатом був вже спокійний кінь, який дозволяв накинути на себе вуздечку. Але головним та ваговим мінусом є те, що він морально давив на тварину, змушуючи її підкорятись. Це дуже молода наука, але елементи «м'яких методів» використовувались іще древніми лівійцями та нумідійцями. Також «м'які методи» використовували індійці. Вони вважали коня своїм родичем. Вірили, що можна досягти більшого співробітництвом. Вони навіть їздили без сідла, тому що вважали, що воно заважає передачі імпульсів від коня людині і навпаки. Їхні відносини можна охарактеризувати одним слова – гармонія. Цей напрям дуже молодий і навіть певних професійних змагання не проводяться. Хоча Польща зробила перший крок – були проведені змагання із конкуру лише на кордео. Кордео (корде) – це тоненька мотузка або ремінець, що знаходиться на плечах коня, ним неможливо ані втримати тварину, ані наказати їй щось робити. Один із плюсів «м'яких методів» це те, що кінь має право вибору. Тобто, якщо він не хоче займатися, то він просто піде. Представники «ММ» виступають проти верхової їзди, тому що таким чином ми наче орендуємо тіло коня.

Ти хочеш підкорювати, а чи гідний ти цього?

Для того, щоб займатися «м'якими методами» потрібно виховати себе. Такі заняття засновані на ввічливості. Ти порівнюєш відносини з конем із відносинами з дитиною: неможна вдарити коня за те, що він вкусив, так як не піднімеш руку на дитину, якщо вона сказала погане слово. Це просто неадекватно. Коня порівнюють з людиною, щоб спілкування не переходило межу ввічливості, не переходило на жорсткість чи жорстокість. В кінному спорті людина самостверджується через те, що вона верховодить над твариною фізично сильнішою за неї. Він відчуває смак влади і як наслідок за допомогою болю змушує робити тварину все, що йому заманеться. На жаль, не можна прийти до кінно-спортивного клубу і сказати, щоб тобі видали коня для заняття «м'якими методами». В клубах діє принцип «сів – поїхав». При «ММ» процес навчання набагато довший. Спочатку треба довгий час працювати «на землі», для того, щоб кінь поважав тебе, а ти – коня. При традиційному підході поширена думка, що якщо тварина відмовляється щось робити, то вона вперта і неслухняна, але насправді вона просто не розуміє, чого від неї хочуть. Якщо кінь відмовляється виконувати команду, на це є причина. І якщо людина стоїть на своєму, то вона просто неправа. Щоб заслужити авторитет треба перш за все мати довіру коня: ні бити, ні кричати, ні примушувати. Поки ти тренуєш коня, ти вчишся у нього теж. Потрібна велика база знань, щоб не нашкодити тварині. Треба чітко формулювати цілі та знати для чого це треба, навчаючись в першу чергу основам. «М'якими методами» можна перевиховати будь – яку тварину, «зіпсовану», істеричну або навіть психічно хвору. Якщо тварина побачить як ти до неї відносишся, то вона обов'язково відгукнеться. У свою чергу завдяки спілкуванню з конем людина стає більш відповідальною, спокійною, уважною. Найвищою довірою з боку тварини можна вважати запрошення коня погратися – це значить, що він вважає людину рівнею собі. Якщо розглядати поширення цього методу в нашій країні, то в Україні це не дуже популярний напрям. Існує одна школа Аніти Крилової в Харкові. Така школа існувала і в Києві, але головний тренер,Олена Молчанова, змінила коло діяльності. Але є люди, які згодні давати приватні уроки.

Привіт, мій чотириногий друже!

Якщо з'явилося бажання займатися, то доведеться подолати багато труднощів. По – перше, знайти людину, яка б тебе тренувала та коня для занять. По – друге, готовність вчити теорію. Коли починаєш займатися, то спочатку ти лише ходиш з конем, потім біжиш «риссю», потім знову ходиш з різною зміною напрямів. Лише після цього починається навчання певних елементів. Найскладніший – тер-а-тер (це дуже короткий галоп, тварина невисоко підіймається на задніх кінцівках, ритмічно опускається вниз і знову підіймається). Головне не зашкодити тварині. Цікаво, що співвідношення віку людини й коня дорівнює відношенню 1:2. Для «м'яких методів» підходить будь – який кінь, будь-якої породи та віку. Вкрай корисно читати і переймати досвід інших тренерів та майстрів. Ви можете запитати як можна дізнатись про це? Один із дієвих методів це поради друзів, які мають певний досвід роботи з конем за допомогою«ММ» та фільм Олександра Невзорова «Лошадиная энциклопедия». Також розширить кругозір книга про індіанців Олексія Беркова "Лошади в культуре и жизни индейцев Великих Равнин" та книга Карен Прайор "Не рычите на собаку".

Те, що робить кінь, але по-науковому

Пасаж – зібрана рись. Тобто кінь згинає шию, притягуючи голову до грудей, підводить під себе задні ноги та рухається риссю, при цьому більше «пружинячи» вгору, аніж рухаючись вперед.

Кранч – це коли кінь відставляє передні ноги вперед, задні назад і прогинається, намагаючись дістати головою землі.

Сентадо – кінь сидить.

Іспанський крок – це коли тварина ходить, граціозно виводячи і випрямляючі передні ноги.

Сентаво – кінь на задніх кінцівках проходить кілька кроків.

Курбет – кінь повинен підстрибнути на задніх ногах, але приземлитись на всі 4.

Піафе – ритмічна рись на місці.

Пірует – кінь крутиться навколо своєї осі.

Балансе – кінь «розгойдує» передню частину тулуба, переступаючи передніми ногами.

Песада – в народі «свічка», кінь «стає на диби».

Левада – дуже низька песада.

Шап – кінь підіймає, підводить під себе і тримає одну з передніх ніг.

Як додаток, ось *імена людей*, які зробили вагомий внесок в розвиток «м'яких методів»: Сілк Валентін (жінка, яка займається з кіньми на інвалідному візку), Пат Парелі (зробив багато для «м'яких методів, проте отримує з цього не менше грошей), Гонза Блаха (чех, ученик Пата Парелі), Олена Молчанова (український майстер «м'яких методів»), Олесандр Невзоров (засновник школи м'яких методів "Nevzorov Haute Ecole").

Закінчити статтю хочу короткою ремаркою про «*солоденьке*». Вважається, що кінь повинен працювати не за солодощі, а просто тому, що він хоче з тобою працювати. Цукор взагалі не варто давати, тому що тварина може звикнути до цих не надто корисних ласощів і відмовлятися від звичайних. Можна користуватися морквою та яблуками. Існують тварини, які сприймають солодощі як підкуп чи відволікання уваги, і ображаються… зовсім як діти!

Інна Левченко

P.S.
За змістовну розмову, щирі емоції та експертні поради дякую Ірині Звездовській!

Do you speak English?

Міфи, у які не варто вірити, вибираючи школу англійської

У XI столітті знання англійської мови необхідно людині, як повітря. Без уміння спілкуватися англійською на рівні «вище середнього» ви не зможете нормально подорожувати закордон і не розкриєтесь повноцінно в професії журналіста. Але часто люди так і не беруться вдосконалювати свої знання іноземної мови з різних причин, хоч можливостей достатньо: різноманітні школи вивчення іноземних мов – на кожен смак і гаманець. Ми виокремили 4 найпоширеніші міфи, якими керуються при виборі мовних курсів з англійської.

Міф 1. Вивчати іноземну мову необхідно з її носієм

Ідеальним для опановування мови, звичайно, є лінгвістичне середовище Британії чи Сполучених Штатів Америки, а ідеальним викладачем — носій мови (з філологічною освітою, яка дозволяє викладати мову як другу іноземну). Однак з власного досвіду можу впевнено стверджувати: навіть у штучному середовищі, тобто не будучи в іноземній країні, можна якісно опанувати мову на бажаному рівні. Для цього потрібний талановитий викладач, який знає основи методики і постійно її вдосконалює. А заняття з носієм необхідні для вдосконалення розмовної англійської та ознайомлення з культурою країни, мову якої и вивчаєте. Тому варто вибирати мовні школи з системою викладання «два вчителі», де студенти відвідують раз на тиждень заняття з граматики в україномовного викладача з філологічною освітою та два рази заняття з носієм мови.

Порада в

На нашу думку, вчити англійську просто. в мову й величезне бажання її освоїти. Приді дивіться кіно та серіали англійською, слухайт британську та американську пресу, запишіться школі вивчення іноземних мов тощо. І ви не будете насильно втолочують в голову на заняттях в університе

Міф 2. Індивідуальне навчання значно ефективніше, ніж навчання у групі

Група, яка складається з 10-12 осіб, є кращим варіантом освоєння англійської, ніж індивідуальні заняття, оскільки студенти можуть спілкуватися та відтреновувати усі мовленнєві навички, чого бракує при індивідуальному навчанні. Відчуття змагання між студентами створює додатковий стимул вчитися і говорити. На мою думку, індивідуальне навчання найкраще для студентів, які готуються до міжнародних екзаменів або співбесіди іноземною мовою. Такий вид навчання за ціною дорожчий, але це ще не означає, що кращий.

Міф 3. Викладачі мови повинні працювати в університетах

Для багатьох студентів цей міф є показником якості навчання. Однак часто студенти, які вчаться в університеті на мовних факультетах, шукають мовні школи для вивчення іноземної з нуля. Здавалося, чому? Можливо, через одноманітні види діяльності: читання тексту, переклад, запам'ятовування нових слів, переказ, вправи до тексту. А цього для освоєння мови, на жаль, замало. Завжди не вистачає здавалося б банального спілкування англійською, у процесі якого можна не тільки вивчити нові слова, а й активно застосовувати граматику на практиці.

Міф 4. Унікальна методика раз і назавжди допоможе опанувати мову

Унікальної методики не існувало, не існує і, думаю, не існуватиме. Скоріше, варто говорити про дієву і ефективну методику. А це, як зазначалося вище, в першу чергу спілкування з носіям мови та зі своїми одногрупниками з мовної школи. У процесі комунікації можна обговорювати різноманітні ситуації, що можуть трапитися з вами насправді, а отже, застосовувати свої знання на практиці.

ід 730

Головне - максимальне занурення
ляйте щодня по 2 години англійській:
те аудіо книги та радіо BBC, читайте
хоча б в розмовний клуб, що є в кожній
знати тільки граматику й лексику, що нам
еті, ви будете говорити й думати англійською.

Дарина Костомаха

Everybo

10 міфів

Я прийшов із миром та смертельною дозою в
по обміну головними редакторами у виданні
го журналу «The Shevchenko Post». Не к

ODY LIES
ПРО КНУ

відбірного суб'єктивізму. У рамках програми
і «730» писатиме автор єдиного конкуруючо-
ажіть моїм батькам, чого це коштувало.

1. ЗНО – це неможливо

Це правда. Якщо ви нормально не вчилися увесь рік, не знаєте програму ЗНО на пам'ять і не виграєте у лотерею одинадцять разів із десяти – можете шукати точку на ринку.

2. Корупція скрізь. Так, навіть там

Брехня. Я здав іспити, ЗНО, вступив у ВИШ, поселився в гуртягу і закрив першу сесію на 4.5, заплативши лише за проїзд. Ніхто навіть не пропонував «чіт-коди». Хоча перед вступом я чув про 20 тисяч за творчий конкурс, 10 тисяч за гуртожиток, 5 тисяч за сесію і таке інше. На ділі, дехто навіть булочки у їдальні не оплачує.

3. У КНУ одні мажори

То не вся правда. Середні розходи, які дозволяють собі студенти, приблизно однакові. У топ-компаніях вишу ніхто не обговорює яблучну продукцію, одяг чи сумочки. Звісно, серед студентів виділяються люди, що вдягають шубку із шерсті мамонта, п'ють рафіновані сльози Джоні Депа та роз'їжджають на чорношкірих рабах. Але вони в переважній меншості і виступають нескінченним джерелом жартів.

4. У КНУ одні інтелектуали

Ця фраза – дуже злий жарт. Насправді, серед контрактників є люди із 140-а балами ЗНО, серед бюджетників – люди, що відвідують пари за принципом «сутки-троє», а серед майбутніх журналістів не всі вміють будувати речення. Студенти КНУ нагадують собою синусоїду, де є чудові, ерудовані люди і абсолютні дніща.

5. Всі викладачі суперспеціалісти

Ха-ха. Презентації у Office Word 2003 (!), випадкові історії замість лекцій та ламана українська чудово доповнюють наше навчання. Хоча, заради чесності, про більшість викладачів я чув зі шкільних підручників, дехто веде новини на ICTV, а інші працювали головою прес-служби президента. Таким чином, як пощастить: ваш предмет може вести як «світило всія Русі» так і аспірант.

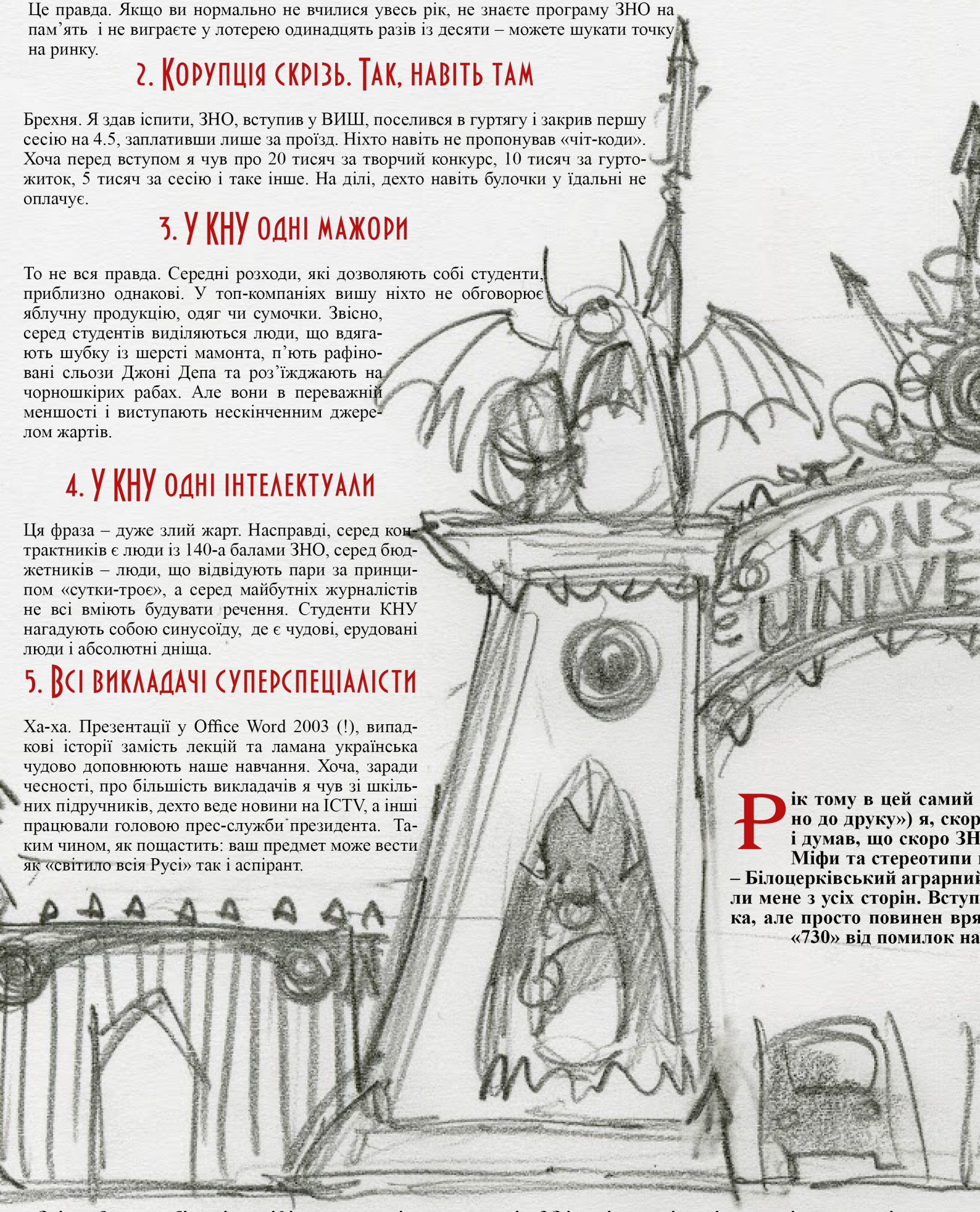

**Рік тому в цей самий
но до друку») я, скор
і думав, що скоро ЗН
Міфи та стереотипи
– Білоцерківський аграрний
ли мене з усіх сторін. Вступ
ка, але просто повинен вря
«730» від помилок на**

Звідки беруться більшість міфів про складність вищої освіти? З історій лузерів, які не здатні впоратися із тим, що вимагають у кращому виші країни. Майже з нічим, якщо простіше.

6. У гуртожитку постійно п'ють та гуляють

Старожили розповідають, що до Інтернету так і було. Зараз кількість вечірок зменшилася, кількість алкоголю локалізувалася на святах, а наркотики продаються у всього одній кімнаті! Хоча, якщо ви раптом самі станете організатором, то до вас із радістю та закускою прийдуть.

7. Школа – кращий час у вашому житті

Питання складне. Але те, що я знаю точно – ВИШ набагато перспективніший у плані розваг та відкриттів. У моєму випадку, ще й Київ виграє за кількістю цікавих місць.

8. Лекції можна прогулювати

Так. А якщо ви все ж вирішили прийти, то можна грати у Heartstone. На заняттях «де відмічають» вас прикриє бро, конспект можна знайти у переписці з подругою (з хлопців їх тільки Єрмаков пише), а якщо на лекції важлива модульна (наші контрольні), ви дізнаєтеся про це за два-три тижні.

9. Болонська система – дуже класна

Краща, ніж шкільна. Проте вона не функціонує на повну силу: бали ставлять у двох, а то і трьох системах одночасно, а свої оцінки дізнатися майже неможливо. 100 балів часто лише цифра, і з предмету реально набрати хоч 730. Але вони все-одно будуть трансформовані у максимум 60.

10. Сесія – це аналог біблійного кінця світу

Ні. У нашому виші вилетіти після неї майже не реально, а четвірку можна отримати практично без підготовки, якщо звісно вчився протягом року. Єдина реальна проблема – це суб'єктивізм. Якщо ти зробила невдалий макіяж, вдягла вишиванку, викладач не любить такий стиль вусів чи одного разу на семінарі ти впустив ручку – твоя оцінка може бути зовсім іншою. В обидва боки.

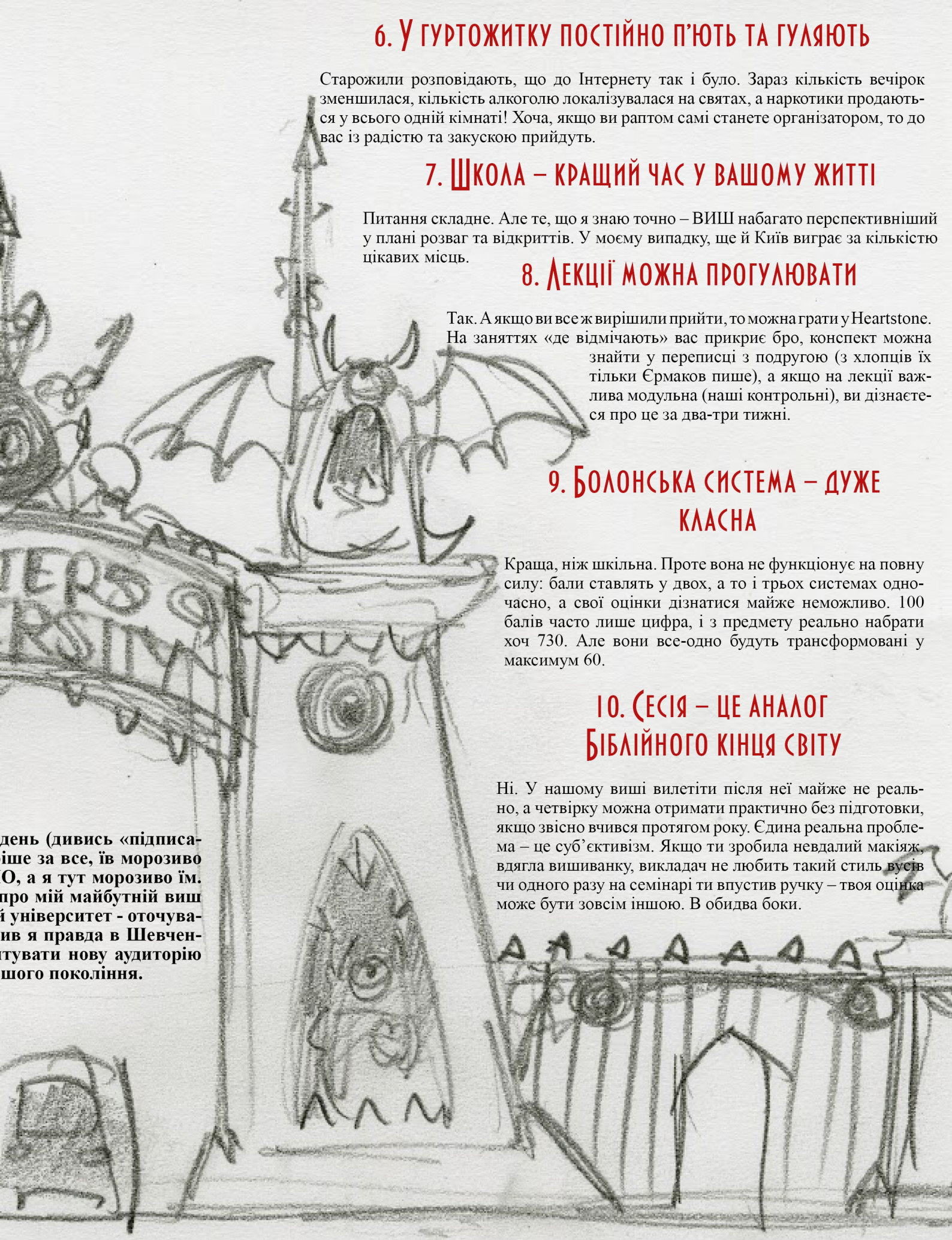

день (дивись «підписа-
іше за все, їв морозиво
О, а я тут морозиво їм.
про мій майбутній виш
й університет - оточува-
ив я правда в Шевчен-
тувати нову аудиторію
шого покоління.

Ярослав Зубченко

Науковий гумор існує!

За людьми науки давно й надовго закріпився образ нудних людей, які світу за книжками й формулами не бачать, але це далеко не так. Ось докази того, що гумор ще й як притаманний науковцям.

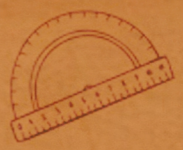
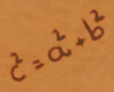

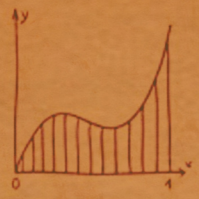

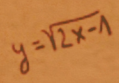

Закон Мерфі - жартівливий, універсальний філософський принцип, який полягає в тому, що якщо яка-небудь неприємність може трапитись — вона таки трапиться. Закон був озвучений другом Едварда Мерфі - Джоном Стаппом, разом вони працювали на базі Військово-повітряних сил США «Едвардс» в Каліфорнії.

Декілька інших законів Мерфі:

- Те, що ви зберігаєте довго, можна викинути.
- Якщо ви щось викинете, воно вам знадобиться.
- Зубний біль, зазвичай, починається в ніч на суботу.
- Те, що загубив, можливо знайти лише в останній кишені.
- Якщо хочеш постукати по дереву, навколо виявляються лише вироби зі скла та пластику.
- Вірогідність попадання в обличчя диму від цигарки прямо пропорційна чутливості до диму.
- Якщо ви одночасно натиснули дві кнопки на клавіатурі, то відіб'ється та, яку ви натиснули випадково.
- Незалежно від того, що ви шукаєте в Інтернеті, критеріям пошуку буде відповідати хоча б один порносайт.

Парадокс кішки з маслом — псевдопарадокс, що базується на двох народних мудростях:

- кішки завжди приземляються на лапи;
- бутерброд завжди падає маслом вниз.

Протиріччя виникає, якщо розглядати кішку, до спини якої прикріплено бутерброд (маслом догори), що падає на підлогу. Парадокс викликає особливий інтерес, якщо припустити, що кішка завжди приземляється на лапи, а бутерброд завжди падає маслом униз.

Летюче Локшинне Чудовисько – божество релігії пастафаріанства, заснованої фізиком Боббі Гендерсоном в 2005р. на знак протесту проти рішення департаменту освіти штату Канзас, що вимагало ввести у шкільний курс концепції «розумного задуму» (припущення, що певні характеристики Всесвіту і живої природи найкраще пояснюються через наявність зовнішньої розумної причини, а не природним відбором). Гендерсон проголошує віру в надприродного Творця, схожого на локшину та тюфтельки— Летючого Локшинного Чудовиська і закликає до вивчення пастафаріанства в школах. Послідовники Летючого Локшинного Чудовиська називають себе пастафаріанцями (гра слів, заснована на растафаріанстві та італійському слові «паста» (pasta), що означає макаронні вироби). Вісім «Краще б ти цього не робив» є пастафаріанським замінником старозавітних десяти заповідей. Їх можна знайти в Євангелії від Летючого Локшинного Чудовиська. Згідно з вірою пастафаріанства, вони були дані Пірату Мосею самим Летючим Локшинним Чудовиськом. Споконвічно їх було десять, але дві таблиці впали «по дорозі з гори».

Дигідрогену монооксид — науковий жарт хіміків, у якому паніку спричинила наукова неграмотність. Ерік Лехнер, Ларс Норпченер і Метью Кауфман у 1989 році розповсюдили в Каліфорнійському університеті інформацію про зараження води особливо небезпечним хімікатом – монооксидом дигідрогену. Парадокс полягав у тому, що «монооксид дигідрогену» — це всього лише інша назва води. Ось такий науковий гумор, як бачите, ним не тільки розвеселити можна, а й добряче налякати. Тож, довіряй, але перевіряй!

Таня Літвінчук

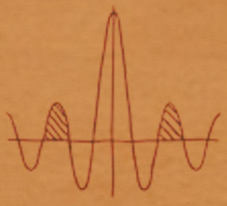

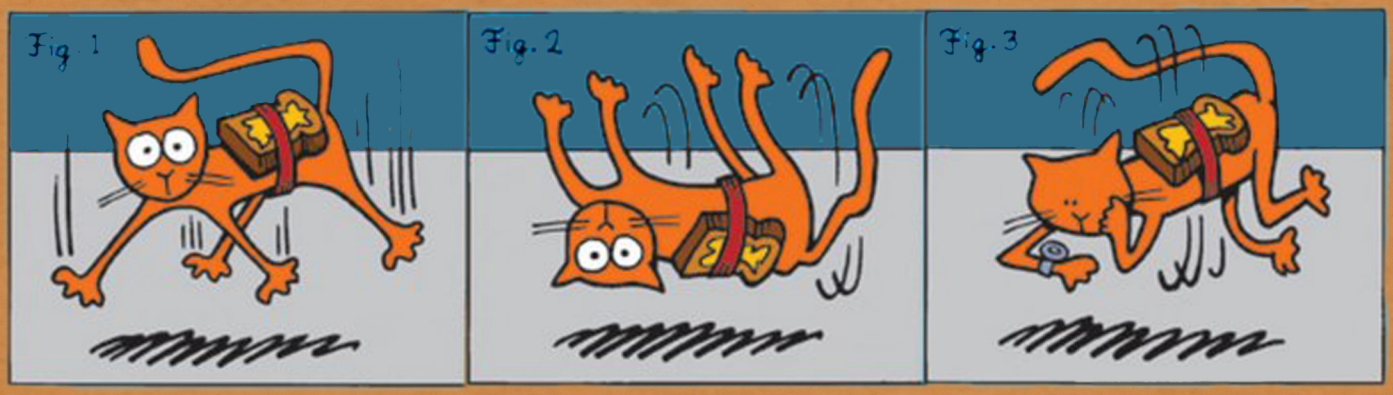

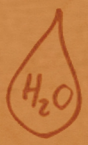
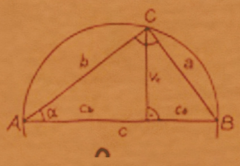
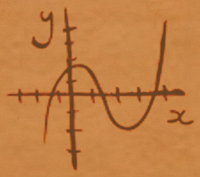

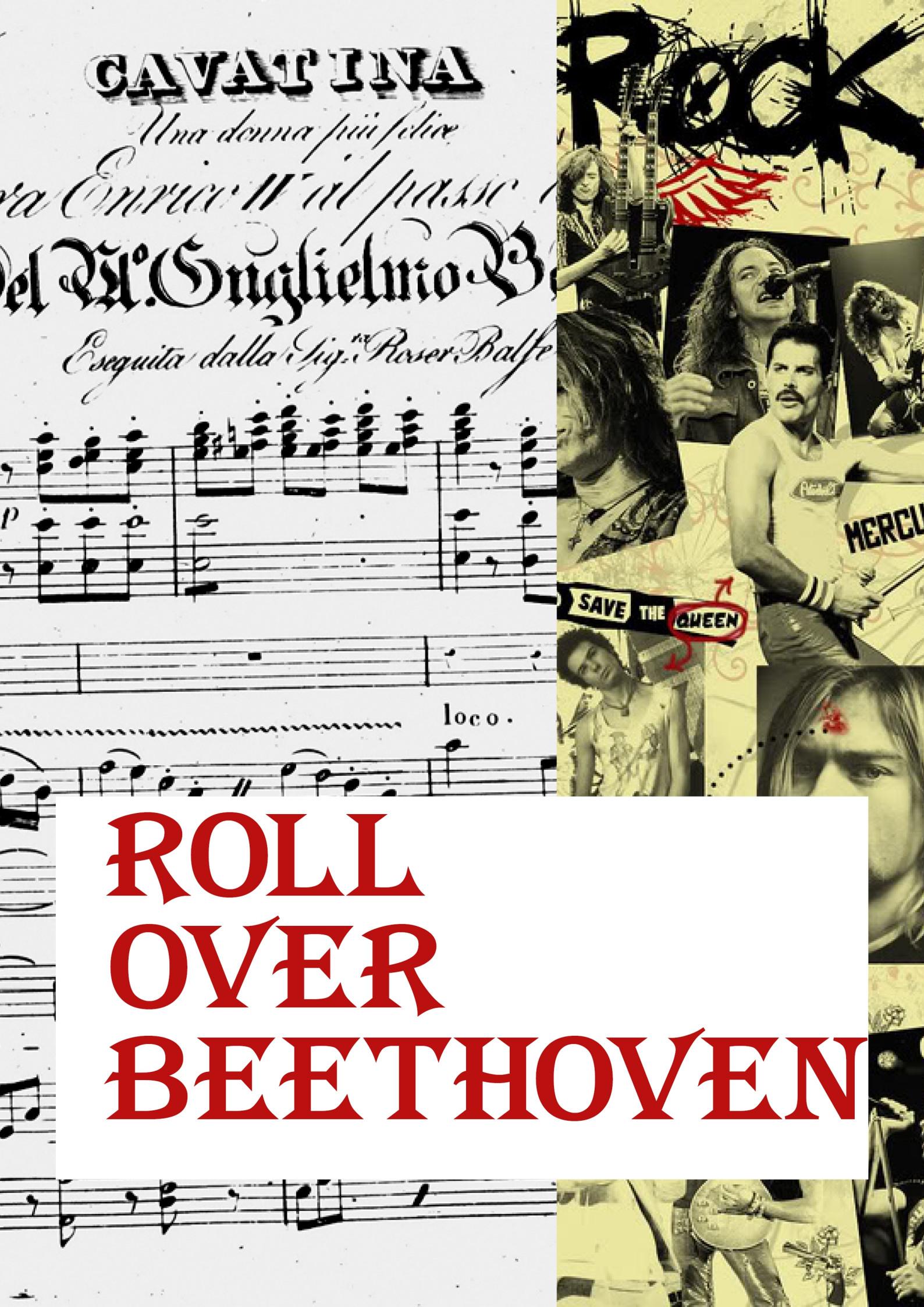

ROLL OVER BEETHOVEN

Музика вже не та, бо й люди вже не ті. Вони давно не розмовляють про симфонії Бетховена і стрімкі мотиви Баха. Тепер перевагу віддають татуйованим хлопцям, що розповідають про своє нелегке життя в гетто під невибагливий ритм, який легко впізнати, сказавши вголос «умпа-умпа». Але, як каже редактор «The Shevchenko Post», на смак і колір усі фломастери різні. І навіть якщо ми маємо щось проти того чи іншого напрямку в музиці, це все не більше, ніж особисті замашки. Навіть пісні на три акорди мають право на існування. Як же зруйнувати нашу суб'єктивність в плані музики, або чи маємо ми право знущатись з Бібера?

Об'єктивного критерію оцінки музики взагалі немає (якби ж можна було судити з кількості нот, правильності ритму, чи навіть «волального» виконання). Можливо, це звучатиме провокативно, але ж уся музика побудована на класичних принципах гармонії і типової організації (основна тема, акомпанемент, бас). І що б там не вигадували, але основа музики у всіх одна. Але це лише перший фактор, що дає зрозуміти, музичні смаки не можна критикувати. Всі наші дуже логічні аргументи, не більше ніж «мені подобається, якщо ж тобі не подобається, то ти просто не дотягуєш до мого рівня розвитку».

Кожну пісню слід оцінювати в межах жанру, бо він має свої вимоги до манери співу, вигляду, наявності балету з 50-ти чоловік і єдинорогів на фоні. Якщо оцінювати Елвіса Преслі, як попсового співака – то він точно не блискучий, а Бібер аж ніяк не рок-н-рольщик, як би не старались його стилісти. Попса не має мати поліфонічну основну тему, а класична музика не триває 2-3 хвилини спеціально для того, щоб слухач не заснув. Усі вони різні і дарма, що ми намагаємось оцінювати одних за канонами інших. Але ж має бути хоч якийсь спосіб сказати, що моє «Muse» краще за чиюсь Леді Гагу? Не так все просто.

Меломани взагалі приречені люди. Музика стала неповноцінним мистецтвом, вона вимагає доповнення: відео, навчання, малювання, врешті-решт будь-якого заняття. Те, з чим погодяться усі: музика стала фоном. Якщо раніше, щоб щось послухати, треба було причепуритись і посунути з сім'єю до філармонії, то якось автоматично налаштовувався на те, що от зараз ти тут лише для цієї благородної мети. І усі ці 2-3 години концерту ти намагався свято слухати, або хоча б створювати дуже інтелігентний вигляд обличчя. Але факт залишається фактом, цей час був лише для музики. А тепер? Щоб прослухати будь-яку пісню, варто просто натиснути кнопку «пошук» Вконтакті. Важко уявити собі людину в філармонії, яка сидить і думає: «ну хай собі, пісня звісно не дуже, зате соліст гарненький, та ще й мотив ненав'язливий. Під неї гарно буде статтю писати». Підсумую одним лише питанням: що ж це трапилося взагалі з усією музикою? Вона вимирає чи еволюціонує?

Усе було б доволі легко, якби сучасна музика брала свій початок з класичної. Але це не так. Ці різні жанри – високий і буденний, завжди існували паралельно. Класична, а точніше сказати, академічна музика – це професійна музика з високими естетичними завданнями, складною мовою і формою (симфонія, соната, опера). Вона існує і зараз, і зовсім не переродилася в сучасну попсу. А ця ж популярна музика – це, скоріш за все, спадкоємиця фольк-музики: менестрелів, трубадурів, балаганних музикантів та інших проявів самодіяльної творчості мас. А отже, визначити ступінь розкладання класики у вигляді поп-культури ніяк не вийде. Вони завжди існували окремо один від одного.

Якщо ж все-таки ви вперто переконані, що хоча б рок і класику то можна зрівнювати, якщо взяти по кількості слухачів, то й цього не вийде. Це, вибачте, як порівнювати пізнього Пікассо з малюнками вуличних портретистів, що заробляють на туристах. Образи в Пікассо зламані, схематичні, застиглі в дивних позах, примітивні, рівня ледь не наскальної графіки. Для непідготовленого погляду вони здаються дилетантською мазаниною дворічної дитини з порушеною психікою, та ще й поруч з гарним портретом, з відблисками і тінями, точними пропорціями, досконалим штрихуванням з легкої руки вуличного портретиста. Уся ця наша сучасна більш поширена музика – це картини звичайних художників. Вони приємні, ненав'язливі, прості, їх можна повісити на стіну і не прийдеться розповідати кожному, що це Пікассо, а не власноручна мазанина. Але як би там не було, скільки б гаражних рок-гуртів не розвелось (які дехто називає гарним словом «андеграундні»), скільки б нових Біберів не витримала ця планета, не популярна класика залишиться розвагою еліти.

Не думайте, що я агітую за класичну музику. Я теж слухаю рок (переважно інді чи панк), мені теж важко сприймати, або хоча б дослухати до кінця, хоч один витвір класиків на 30 хвилин. Я лише хочу сказати, що будь-яке порівняння музики не є об'єктивним. Класика змінюється, починає розвивати в собі домішки ледь не електронщини, а рок в оркестровій обробці лише добавляє собі шарму, а поп-музика часто має, хоч і простий мотив, зате змістовний текст. Вони існували і досі існують, ніяким чином не закреслюючи один одного. Це ми, ті хто спішить приєднатись до якоїсь конкретної ніші, обмежуємо музику, стаємо затятими прихильниками консервованої класики (щоб підкреслити власну перевагу над іншими), або ж підлаштовуємось під «хвилю» і не додаємо Шопена в аудіо, бо раптом хтось побачить. Боюся, "this is the road to hell", якщо цитувати Кріса Рі.

Леся Козуб

P.S. В назві використані слова пісні легенди рок-н-роллу, Чака Беррі, «Roll over Beethoven».

«730»
Заснований 25 лютого 2014 року
№11, 27 травня 2014 року
Головний редактор: Леся Козуб
Коректор: Таня Літвінчук

Дизайнери: Ніна Коробко, Леся Козуб
Адреса видавництва: м. Київ,
вул. Мельникова, 36/1
Номер підписаний до друку 27.05.2014

Тираж: 1 примірник
Автори несуть відповідальність за достовірність інформації. Усі права захищені (с)